

Els visitants van seguir en tot moment la disciplina i l'ordre que els marcava un responsable. CRISTINA CALDERER

Fills de Mao amb màniga curta i butxaca plena

L'estació de Sants rep els visitants xinesos amb molta seguretat

Crònica

TONI VALL
BARCELONA

Uns 2.500 xinesos arriben a Barcelona –coincidència?– el primer diumenge de l'any en què totes les botigues poden obrir, amb les atraccions turístiques suquejant neguitoses amb els braços oberts i La Roca Village amb els magatzems rebotits d'estoc. Llàstima del temps, enteranyinat i plujós, poc acollidor per als treballadors de Tiens, habituats a la màniga curta de la seva samarreta de viatge corporativa, blava i estiuenca.

La mitja dotzena de trens AVE que els porten des de Madrid han d'arribar a Sants en el lapse aproximat d'una hora. Tot està preparat. Hi ha un dispositiu especial de cinquanta persones, entre policies i personal de l'estació, que vetllaran perquè l'arribada sigui plàcida i eficient. "A veure si ficarem vint xinesos a l'ascensor i es quedarà aturat", preveu un membre de la seguretat. Penso en el famós acudit dels mil xinesos dins d'una cabina de telèfon.

Detecto que un treballador de Renfe està especialment il·lusionat, de fet entusiasmadíssim, per l'esdeveniment que afegirà encara més mullader al ja habitual tràfec de l'estació. Es diu Eugeni i es fa fotos amb

els membres del comitè de benvinguda. M'explica que el seu fill està a punt de viatjar a Xangai per feina i que les relacions amistoses i comercials entre Espanya i la Xina són i han de ser profitoses i amistoses: "Són els fills del sol i els hem de donar una bona imatge perquè estiguin orgullosos de nosaltres". El País del Sol Naixent és el Japó, penso, però millor no portar-li la contrària. Dues senyores amb abrics de pell que deuen pesar dues tones li demanen per què hi ha tanta seguretat: "Vénen els nostres amics xinesos, senyora". L'Eugeni continua desgranant-me el seu sensacional entusiasme. "A nosaltres ens estimen molt, prefereixen mil vegades venir aquí que a Anglaterra. No es refien dels anglesos, la ruta de l'opi va deixar les relacions molt tocades", assegura.

Una filera d'autocars

Hi ha 37 autocars aparcats al costat de l'Espanya Industrial, a punt per ser farcits i enviats cap als hotels, els restaurants i la Sagrada Família, en diferents grups prèviament organitzats. Avui l'exèrcit roig va vestit de blau, llueix barrets, banderes de la Xina i banderoles de Tiens, somriures infinits, "Holas!" per donar i per vendre i molta màniga curta en dia fresc, a veure si ens agafaran una pulmonia i haurem de córrer. M'agradaria saber quants parlen espanyol. Ho pregunto a deu, vint, trenta, i perdo el compte. No me'n surto. "En ma vida havia vist tants

xinesos junts", exclama la Dolores. Ni a ella ni a la seva germana Carmen el seu cap els ha regalat mai un viatge de vacances com aquest: "Quina barbaritat!", va exclamant la segona mentre saluda i fa fotos als visitants, que desfilen per l'estació fins als autocars amb ritme i disciplina militar, sense entretenir-se en cap moment. Ni tan sols l'opulent botiga del Barça els entreté ni un miserable minut. Estan programats i res els distreu. L'any passat van ser a França i en ple carrer de Niça van organitzar un sidral descomunal perquè volien batre un rècord Guinness. Només els va faltar fer un *lipdub*. A Madrid els van rebre Manuela Carmena i Soraya Sáenz de Santamaría i aquí ni Carles Puigdemont ni Ada Colau els regalen ni un trist "Benvinguts!"

Ja són aquí i ja estan desitjant mimetitzar-se durant dos dies amb la població catalana, fusionar-se amb nosaltres, entendre tradicions i costums. No s'imaginen la sorpresa que els espera: encara no saben l'alegria que tindran quan descobreixin que la mimesi es produirà però que serà amb japonesos, russos, anglesos, italians i americans. L'esclat de joia està a punt, l'apoteosi guiri de Barcelona finalment s'esdevindrà. Menjaran pernil i oli d'oliva, ballaran sardanes, i adoraran el déu Gaudí. I que surti el sol per on vulgui. —